

af en toe – een slag die deed wat ik wilde. Bart gaf me onderweg tips, maar hij probeerde me vooral gerust te stellen: “Dit is normaal voor een beginner, Roy. Niemand kan dit meteen.”

Hole 5: “Dat is godverdomme een goede bal, Roy”

Op hole 5 voelde ik voor het eerst dat magische moment van dit kan ik echt. Ik herinner me die hole nog precies: een par 5 van ongeveer 400 meter. Een brede fairway die uitnodigde tot een flinke swing. Ik nam mijn positie in zoals Bart me had uitgelegd. Ik haalde diep adem en haalde uit met de gehuurde driver.

Het geluid was anders dan bij mijn eerdere slagen – een scherpe tik in plaats van het doffe geklop waarmee ik meestal de grond raakte. De bal vloog kaarsrecht weg, hoog en ver, precies in het midden van de fairway. Voor het eerst die dag deed de bal precies wat ik wilde. Het voelde ongelooflijk goed.

Bart keek op van zijn eigen voorbereiding. Hij riep spontaan: “Dat is godverdomme een goede bal, Roy!” Die quote herhalen we nog regelmatig, twee jaar later. Het was meer dan alleen een compliment. Het was het moment waarop ik besepte dat golf veel meer was dan gewoon een bal wegslaan. Er zat gevoel in, precisie, strategie. En als het goed ging, gaf het een kick die ik nog niet kende van andere sporten.

Die ene slag veranderde de hele ervaring. Waar ik de eerste vier holes vooral bezig was geweest met niet voor gek staan, begon ik nu echt te begrijpen waarom mensen verslaafd raken aan golf. Het was niet alleen de perfecte techniek die de bal liet vliegen. Het was de combinatie van concentratie, vertrouwen en dat beetje geluk dat golf zo onvoorspelbaar maakt.

Hole 9: de bal die alles veranderde

Wat er gebeurde op hole 9 besef ik pas achteraf ten volle. Ik herinner me vooral die hole omdat daar het besef kwam dat ik de hele ronde met dezelfde bal speelde. Voor iemand die nog nooit eerder een volledige ronde had gelopen, was dit blijkbaar bijzonder. Al wist ik dat toen nog niet.

Je raadt het al: op hole 9 sloeg ik de bal rechtsaf richting een serie bomen. Ik was in de veronderstelling hem niet meer te kunnen vinden. De bal was verdwenen tussen de rij bomen. Bart legde me uit dat dit een goede gelegenheid was om te leren over de regels. Ik moest een provisionele bal slaan voor het geval we de originele niet zouden vinden.

Dat is jammer, dacht ik, want dit was mijn eerste bal. Nadat we verder liepen richting de vlag, zochten we eerst even naar mijn originele bal. Tot mijn verrassing lag hij gewoon achter een boom, speelbaar! Ik kon hem met een kort ijzer terug naar de fairway slaan. In hoeveel slagen ik die hole uiteindelijk heb gehaald weet ik niet meer. Maar die bal heb ik nog steeds in mijn bezit.

Hij ligt thuis in mijn golfballenbak. Een souvenir van de dag die alles veranderde. Het is een gewone, witte Wilson lakeball met wat krasen erop. Maar voor mij symboliseert hij het begin van een reis die ik nooit had verwacht te maken.

Elke keer als ik hem zie, denk ik terug aan die eerste ronde in Frankrijk – hoe onwetend ik toen was, maar tegelijk vol enthousiasme, zoals ik nog steeds ben.

De weg terug: onbedwingbaar enthousiasme

Tot mijn eigen verbazing – en ook die van Bart – had ik de hele ronde met maar één bal gespeeld. Iets wat je als beginnende golfer zelden meemaakt, zo legde Bart me uit. Sterker nog: golfers met een veel lagere handicap verliezen ook nog steeds regelmatig ballen. “Ik ken mensen met handicap 20 die nog steeds drie ballen per ronde verliezen,” zei hij lachend.

Bart reageerde echt enthousiast. Hij vertelde me dat dit zelden voorkomt bij beginners. De onwetende ik knikte van ‘het zal wel’. Ik was vooral blij dat ik een ronde op een golfbaan had gelopen zonder mezelf volledig voor schut te hebben gezet. Dat ik de bal niet één keer was kwijtgeraakt, voelde toen meer als geluk dan als wijsheid.

De hele weg terug naar de camping hebben we over golf gepraat. Bart vertelde over zijn eigen begin. Over de frustraties en doorbraken. Over de mensen die hij had ontmoet en de banen die hij had gespeeld. Ik kon mijn enthousiasme niet bedwingen. Elk aspect van het spel fascineerde me plotseling. De strategie, de techniek, de mentale uitdaging, de sociale kant.

Pas later, toen ik op de Keppelse wel degelijk ballen de bossen in begon te slaan, besepte ik dat het toch wel erg gaaf was wat er in Frankrijk was gebeurd. Maar op dat moment, op die terugweg, wist ik één ding zeker: dit wilde ik vaker doen. Dit was het begin van iets groots.

Wat ik geleerd heb: *Probeer golf eerst eens uit zonder druk. Die eerste ervaring bepaalt vaak of je de golfmicrobe te pakken krijgt. Maak je geen zorgen over techniek – focus op de beleving.*